

— Az ágy alól, fiam, ahová lepottyantál.
Ez már az édesapám hangja volt, megismertem.
Ott állt előttem, meleg tenyerével végigsimogatta a homlokomat:

— Többet nem kapsz gyümölcsöt vacsorára. Attól olyan rosszak az éjszakaiid!

— Hát csak álom lenne az egész? — fogott el magamban a tamáskodás.

— Az éjig érő fára akartam kapaszkodni — szóltam egy kicsit röstelkedve.

Apám válllat vont.

— Ne kapaszkodj te addig, édes fiam, ameddig el sem látsz. Annak mindig esés a vége.

Bizony esés, gyerekek! Aki túlmagasba akar kapaszkodni, rendszerint tulságosan alacsonyra jut!

Andor bácsi.

ŐSZI FELHŐK AZ ALKONYÉGEN.

Valami temetésről jönnek.

Mosolyuk késő, szálltuk fáradt,
S valami messzi, más temetésre
Vonszolja őket bús álomszárnyak.

„Nagy-nagy terhét az őszi könnynek
Égő szemem már alig bírja.
Bocsánatfelhők, tisztulásfelhők
Ez alkonyegyszer fakadjunk sirva.“

Mennek. Veresből pir lesz, mályva,
Magasan és süketen szállnak,
Hajtja őket elsírhatatlan
Valami örök, óriás bánat.

(Erdély.)

Csanády György.

VÁLTOZÁS. Jelen számmal lapunk új, negyedik előfizetési negyedéve kezdődik. Felkérjük azon előfizetőinket, kiknek előfizetése lejárt, hogy előfizetésüket sürgősen megújítani sziveskedjenek. Egyben sajnálatlaltal jelentjük, hogy a nyomdai árak legutóbbi 25%-os, majd 21,6%-os emelkedése következtében lapunk előfizetési árát mérsékelten felemeltük. A negyedévi előfizetés ezután 180 kor., félévi 360 korona. Egyes szám ára 30 korona.

Az Uj Élet kiadóhivatala.

UJ ÉLET a legmagyarabb hetilap!

Legszebb karácsonyi ajándék
Cserzy Mihály (Homok)
legújabb könyve:

Az öreg Szeged.

Megjelent az „Uj Élet“ kiadásában.
Kapható minden könyvkereskedésben.
Megrendelhető lapunk kiadóhivatala
utján is. Ár 100 korona.

IL DUOMO.

(Vége.)

Másnap délben félbeszakad az építkezés. Sokan vannak már, akik a kirótt munkát épen elvégezték, ujat, hogy kapjanak, keresik a vezetőt. Nullissimit ma senki sem látta. Hm. Az efféle nem fordult még elő. Délután pihen már minden munkás. Sforza jön és jelentik neki, hogy a bolondja eltűnt. A nagyur dühös: hogysisne, egy ellopott nap. No mindegy, holnapra előkerül. Összekutatják az egész várost, s a bolond nem kerül elé. „Hát folytatjuk magunk a munkát. Kár volt azt bolondra bízni. Holnap folytatjuk tovább.“

Dei Tibaldi sietve siet alkonyatkor a félreeső helyre, ahová áldozata hullott: „Majd elfeledtem“ — sziszegi, s a harmadnapos hulla felé hajlik, mely rohadni kezd már s kitépi a Dóm tervét annak göresösen összeszorított ujjai közül. Kezét azonban hirtelen visszakapja, megszurta talán egy kiálló szeg, vagy — ó, csak egy légyesipés volt az egész. Hazasiet, s a kandallóba veti a gyüölt pergament. Aztán felcag elégedetten: „Aha. És most majd én jövök.“

Sforza kivételt tesz a következő nappal: éjszakaizik, vagyis nem fekszik le reggel. Folytatni kell a munkát. Dei Tibaldi jelenti alázattal, hogy ő terv nélkül dolgozni nem tud, a terv pedig készítőjével együtt tűnt el. És gunyosan mosolyog hozzá. Sforza int a háznagynak: Nem tesz semmit, több példányban megvan neki a terv, egyet kihozat. Az építész sápadtan veszi át, rekedten rendelkezik: ezt ő nem várta, ezt ő kifelelte a számításból. És abban a pillanatban elhatározta, hogy este eltávozik innen örökre.

A munka folyik. Meleg verőfény özönli el az állványok sorát, s hevit a kő. Tán senki sem érzi úgy a meleget, mint dei Tibaldi épen, s maga is csodálkozik rajta, hogy van az, hogy ma olyan gyöngé az ő kolosszus termete; vagy ma talán melegebben süt a nap? Eltámoelyog s ledül pihenőre. Egy óra múlva nem bír fölállni, kezére támaszkodnék, s akkor veszi észre, hogy egész karja földagadt, lila. Hazaviteti kinosan magát, kupaszámra issza a vizet, estére szívéig ér a lilaság, éjféltre meghal, mivelhogy abban az időben a Sforza udvari orvosa sem ismerte még a hullamérgezést.

Másnap a szag elvezeti a pihenő munkásokat és megtalálják a Nullissimi holttestét. Sforza megérti a két eset kapcsát, istenitéletnek nevezi s ötödnappal a velencei király építésze vezeti már tovább a munkát.